

**ENVIRONMENTÁLNÍ POBYT
ROZHOVOR S P. UČ. LUCIÍ OTÁHALOVOU
EXKURZE DO PRAHY
KŘÍŽOVKY A
SPOUSTA DALŠÍHO**

Environmentální pobyt

Ve dnech 15. a 16. května se žáci osmých tříd zúčastnili environmentálního pobytu v Malenovicích v hotelu KAM. Hned od začátku nám nevycházelo počasí podle našich představ. Oba dny pršelo. Ale i přesto jsme si to užili. Kromě nás žáků a třídních učitelek, nás doprovázely i dvě studentky, které pro nás připravily pestrý program týkající se životního prostředí. Na začátku pobytu jsme se rozdělili do čtyř družstev. Museli jsme si vymyslet název týmu a pak už jsme jen sbírali bod za bodem za různé soutěže a úkoly. Dozvěděli jsme se hodně zajímavostí. Jednou jsme si také vyšli na procházku do nedalekého lesa. Tam jsme ale díky hustému dešti moc dlouho nepobyli. Na konci environmentálního pobytu se sečetly body, a kdo jich měl nejvíc, vyhrál. Na prvním místě skončilo družstvo s názvem „Rybí tlapy“, na druhém místě jsme se umístili my pod názvem „Rrrr!!!“, dále na třetím místě byli „Top

křečci“ a na posledním místě „Blaňáci“. Všichni jsme byli odměněni sladkostmi. Bylo to tam super a myslím, že jsme si to všichni užili.

Autor: Martin Hrabec, 8. A
a Danka Lyčková, 8. A

Rozhovor s p. uč. Lucií Otáhalovou

- **Jak se vám líbí na této škole?**
Líbí. Škola je krásně zařízená a opravená.
- **Jak jste se dostala na tuto školu?**
Na doporučení od paní ředitelky.
- **Jaké předměty učíte?**
Chemii a biologii.
- **Co vás nejvíce baví v chemii?**
Organická chemie a biochemie.
- **Máte nějaký oblíbený chemický pokus?**
Např. výroba luminolu, sloní pasta ...
- **Chtěla jste být chemikářkou už od mala?**
Ne.
- **Který předmět vám nikdy nešel?**
Dějepis.
- **Vaše nejoblíbenější třída, kterou učíte?**
Žádná taková není.
- **Jste spokojená na této škole?**
Ano.
- **Máte nějakou jinou zemi, ve které byste chtěla žít?**
Někde u moře.
- **Odhadujete, kdy skončíte s prací učitelky?**
Až budu velmi stará.
- **Jak se vám učí, když Vám není dobře?**
Hrozně.
- **Jak dlouho už učíte?**
8 let
- **Co byste na závěr vzkázala žákům?**
Nezlobte a uče se.

Ptala se: Danka Lyčková, 8. A

Rozhovor s Alenou Palkovskou

- **Kolik ti je let?**
14.
- **Jaký je tvůj neuskutečněný sen?**
Založit si kapelu.
- **Snažíš si sen splnit? Jak?**
Šetřím si ,na bicí.
- **Máš už nějaké členy kapely?**
Jo, nabídky se jen hrnou.
- **Jak by se jmenovala tvoje kapela?**
Smrtící včely.
- **Kde bys chtěla s kapelou začít?**
Jako každý, v garáži.
- **Podporují tě rodiče v tvém snu?**
Ne, myslí si, že nemám talent.
- **Chtěla bys jít na nějakou školu zaměřenou na hudbu?**
Ano, nejlépe konzervatoř.
- **Jak dlouho si to přeješ?**
Už od dětství.
- **Na jaký nástroj bys hrála?**
Na bicí.
- **Přeji hodně štěstí, ať se Ti to povede.**

Autor: Jiří Heinrich, 8. B

Exkurze do Prahy

5. 6. jsme se konečně dočkali. Jeli jsme na školní exkurzi do Prahy. Vyjžděli jsme z Ostravy-Svinova. Ve vlaku byla dobrá nálada a všichni se dobře bavili.

Po příjezdu na Hlavní nádraží v Praze jsme se vydali na Václavské náměstí a z něj jsme šli přes

pasáž Lucerna ke Staroměstskému náměstí a orloji. Měli jsme štěstí. Zrovna zvonil. Poté jsme dostali rozchod na půl hodiny, abychom si prohlédli náměstí. Většinu ale nejvíc zaujaly živé sochy. Jakmile jsme se sešli,

pokračovali jsme do muzea voskových figurín, které byly výtečné. Spousta známých osobností, jak našich, tak zahraničních. Mohli jsme se vyfotit např. s Václavem Havlem, Karlem IV., Albertem Einsteinem apod. Po prohlídce jsme se šli najít do obchodního domu Paládium. Dobře najedeni a s novou energií jsme vyrazili na Pražský hrad. Šli jsme podél Vltavy k kyvadlu na Letné. Jakmile jsme vystoupali dlouhé schody, naskytl se nám úžasný rozhled na Prahu. Pak jsme pokračovali v chůzi na Pražský hrad. Po dlouhé chůzi jsme uviděli vchod do Hradu. Před branou stala hradní stráž. Vyčerpaní jsme se usadili u kašny. Po odpočinku a prohlídce Hradu jsme šli směrem k hlavnímu vchodu. U něj jsme potkali zajímavého pána, se kterým jsme podiskutovali a vydali se pak na Karlův most. Další zastávkou na naší cestě byl břeh Vltavy a Valdštejnská zahrada se senátem. Ve Valdštejnské zahradě jsme mohli poslouchat kapelu Natřije. Pak už nás čekalo jen metro. Jízdu metrem jsme se dostali Na hlavní nádraží a pak už hurá domů. Jenže mezi úsekem Praha a Kolín jsme zastavili, protože vlak před námi srazil člověka. Nabrali jsme 1,5 hodinové zpoždění a do Ostravy přijeli až v jedenáct. Velice unaveni jsme se rozešli a jeli domů.

Autor: Jan Ondřejek, 9. B

Pohádka o sportu

Za devatero zimními stadiony a fotbalovými hřišti žil byl Petrolín Cibulka. Petrolín je dvanáctiletý chlapec, který neměl nic jiného na práci, než se poflakovat s kamarády po městě a dělat samé hlouposti. Kdybych měla jmenovat vše, co prováděl s partou, nestačila by mi stránka v knize.

Jednoho dne už toho měli Petrolínovi rodiče dost a dali hlavy dohromady. Co jen s tím klukem bude? Tatínek si vzpomněl na kamaráda Frantonína a jeho syna Michalíka. Vždyť Frantonín měl stejný problém se synem jako oni. A vše vyřešil sport, tak proč to nezkusit taky? A tak sedli k počítači, našli si stránky města a snažili se hledat nějaký vhodný sport pro svého syna. V tom se na počítačové obrazovce objevil kouzelný dědeček Sportíček a povídá: „To vám to trvalo, než jste přišli na to, že kdo sportuje, nemá většinou čas na samé hloupost. A když, tak jen na malinké!“ A tak za pomoci dědečka Sportáčka vybrali ten správný sport pro jejich syna. Druhý den se společně vydali na nedaleký zimní stadion, kde to dobře znali, neboť jejich syn kdysi prošel hokejovou přípravkou a docela mu to šlo. Ale ti kamarádi, znáte to ... Odvedli ho od slibné hokejové kariéry. Syn se nebránil a šel to zkusit, vždyť toho nadávání a napomínání od okolí už měl dost. A poslouchat stále, že roste pro kriminál, se mu už nechtělo. Náhodou byl na zimním stadionu trenér, jenž Petrolína znal a dal mu druhou šanci. Kdo si myslí, že byl Petrolín hned hvězdou, tak ten se mýlí. Pro Petrolína začala tvrdá příprava. Musel dohnat vše, co zameškal. Nejenom fyzickou a techniku v hokeji, ale i školní znalosti.

A tak Petrolín začal na sobě tvrdě makat. Ráno před školou si šel zaběhat, pak pozorně naslouchal výkladům učitelů. Po škole běžel na zimní stadion a trénoval v posilovně a vybíhal schody. Pak musel rychle domů napsat úkoly a naučit se do školy. Večer byl trénink na ledě a pak relaxování v bazénu.

Všechna ta dřina se mu vyplatila. Do roku si Petrolín zlepšil všechny známky ve škole a zase začal hrát v základní sestavě. Dnes, když vidí bývalou partu kamarádů, sám pro sebe se usmívá a říká si : „To je dobře, že jsem se včas vzpamatoval.“ Možná ze mě přece jenom něco bude. ☺

Autor: Nikol Faustová, 7. A

Mery

„Nezapomeňte na ten úkol!“ varovala paní učitelka. Mery už ji ale nevnímala a zhluboka se nadechla.

Jakmile zazvonilo, vyběhla ze třídy jako blesk. Rychle si nazula boty, oblékla si bundu, popadla tašku a vyrazila ze školních dveří. Spěchala tam, kde jí je dobře a kde se cítí v bezpečí.

Jakmile došla domů a zavřela dveře od pokoje, ocitla se ve svém světě fantazie. Mohla v něm být čímkoliv. Chvíli se mohla plavit po moři jako kapitánka pirátské lodi. Dnes ale chtěla být neohroženou bojovnicí na straně dobra. Zavřela oči, tak začalo každé její dobrodružství.

Mery jako se svým věrným koněm vyrazila temným lesem. Podle mapy, kterou vzala zlému černokněžníkovi, měla být už kousek od jeskyně, kde žijí zákešní lesní skřeti mdlého rozumu, kteří terorizují obyvatele lesa. Když konečně našla vchod do třetího doupěte, rozdělala oheň. Kouř prostoupil celou jeskyní a vyhnal skřety ven. Nečekali, že se proti nim mohla postavit malá dívka.

„Ta holka má jistě nadpřirozené schopnosti!“ zahulákal skřet. „Určitě to je čarodějnice!“

Skřeti se strašně lekli a rozutekli se do všech stran. Šťastní obyvatelé temného lesa oslavovali Meryinu odvalu a chtěli si ji zvolit za svou královnu. Mery se k nim otočila a promluvila: „Jsem ráda, že jsem vám mohla pomoci, ale vaší královnou se nestanu. Věřím, že i bez mé pomoci byste si poradili s hloupými skřety sami.“ V tom Mery otevřela oči a ocitla se zpět ve svém pokojíčku. Silná a odhodlaná poprat se se všemi nástrahami běžného života.

Autor: Aneta Havlíková, 7. A

Internet

Internet je prostě boží,
koupíte na něm všechno zboží.
Lidé se tam poznají,
často někde z povzdálí.

Hrajou hry na Superhry,
stejně jako ty.
Najdeš na něm prostě vše,
někdy také i o mě.

Na facebooku je to nej,
chaty, fotky řvou may day.
Přátel je tam strešně moc
a já jsem mezi nimi boss.

Seznam to je super stránka
někdy taky pro vtipálka.
Google taky není špatný,
ale na Seznam je krátký.

Stahovat se tu dá taky,
věcí z telky jsou tu mraky.
Je to sice trestné dosti,
ale děláme to od radosti.

Internet skoro každý má,
protože je přece prima
a ti co ho nemají,
určitě moc strádají.

Autor: Radomír Hrabovský, 8. B

Zákop

Válečný deník, den: 24.

Začali jsme den, pro mne již 24. den na frontě. Po snídani, která nechutnala příliš vábně, jsme šli kopat zákopy. Po šesti hodinách práce a kopání jsme byli připraveni na útok z německé strany.

Po nějaké době se objevila silueta prvních německých vojsk. Začalo to náhle jako podzimní bouřka, kulky nám létaly nad hlavami jako titěrné rakety a v tom do našeho zákopu padl granát německých vojsk. Ozval se křik a lidé se od toho místa rozutekli jako švábi na světle.

Neviděl jsem medika, který by se flákal. Mohli se udřít při odnášení zraněných či padlých vojáků. Odnegli i mého přítele Jimiho, který tam ležel jako loutka bez duše.

Řeknu vám, že bitvu nikdy nechtějte zažít, je to nejstrašnější pocit klečet v zákopech plných padlých a střílet do lidí jako do zvěře. Po dvanácti hodinách v neustálé pohotovosti jsem myslel, že se naše obrana zhroutlí jako domeček z karet, ale v ten moment se ozvalo: „ Už jsou tady “ Ano, přijeli. Až po zuby ozbrojené posily včetně mechanizovaných jednotek.

Když Němci spatřili tuto posilu, okamžitě se stáhli, zmizeli jak krysy v temnotě. Bylo po všem.

Tímto peklo 24. dne skončilo.

Autor: Josef Nový, 8. B

Strašidelný dům

Chtěl jsem tam už několikrát. Dnes rodiče nebyli doma, tak jsem s naší partou „Černý dráp“ konečně vyrazili najít „Strašidelný dům“. Podle staré mapky je tam nejjednodušší cesta tajnou chodbou. Měli jsme s sebou malé svíčky a dvě náhradní. V 6:00 jsme byli u studny. Byl tu ale problém, studna byla úzká a dlouhá a až dole byla větší jeskyně s vodou. Člun jsme mohli nafouknout až dole. Maxe jsme po laně spouštěli jako prvního. Ve studni světla ubývalo a ubývalo a najednou se ozvalo „stop“. Max se málem namočil. Snažil se nafouknout člun, ale trvalo to dlouho. Nakonec jsme se postupně spustili do úzké a tmavé studny. Dole jsme začali pádlovat. Voda byla hodně studená. Z jeskyně se stal černý tunel. Tunel se zatočil doleva, potom doprava. Najednou se před námi objevilo ztrouchnivělé molo, vystoupili jsme a po žebříku jsme vylezli do další místnosti. Dál vedla dlouhá a tmavá chodba, ale byla zaplavená. Museli jsme mokré člun vláčet nahoru do zaplavené chodby. K zaplavené chodbě jsme pluli docela dlouho. Nakonec chodba končila a já jsem si všiml, že na stropě je poklop. Poklopem jsme vylezli do místnosti. Vypadala jako nějaká kuchyň a právě v tom jsem si uvědomil, že jsem ve „Strašidelném domě.“

Vešli jsme do obývacího pokoje. „Jsme tu tři kroky od krbu a máme to!“ řekl Max. A opravdu. Bylo to tam, malá krabička se vzácným obsahem. Byly tam vzácné dokumenty po Karlově praprapradědkovi, které nám potvrdily jeho pestrý život a poslouží nám k dalším dobrodružstvím, která praprapradědek nestačil dokončit, ale nám se je na základě těch dokumentů určitě dokončit podaří.

Autor: Jan Kaňok, 6. A

Strach zajíčka

Je pozdě večer a v tmavém pokoji tikají hodiny. Když kolem projede auto, jeho světla zanechají na zdi strašidelný stín. Malý zajíček zatají strachem dech. Nemůže spát a bojí se. Už zavírá víčka, když najednou se objeví takové světlo. Ohromující bílá barva ozářila celý pokoj a hned rána. Zajíček se víc přikrývá pod peřinu. Rozpršelo se! Něco klepe na strop a na okna. Chudák zajíček je už celý pod peřinou. Slyší otevírání dveří. Trošku vykoukne zpod peřiny. Uf. Je to jenom maminka a říká: „Už jsi v bezpečí, to je jen ošklivá bouřka.“

Autor: Jan Kaňok, 6. A

Hudba a ticho

Když jedete autem, pustíte si rádio či si poslechnete své oblíbené CD, aby cesta utíkala rychleji. Při sportu je hudba už v dnešní době nutnost. Ve fitcentrech se evidentně špatně cvičí při poslouchání cizího funění a oddechování. Hudba je v podstatě taková kulisa běžného života. Říká se „Ticho je čím dál, tím víc vzácnější zboží“.

Autor: Karolína Matušinská, 6. A

Zajíček

Byl večer a zajíček se zrovna chystal ke spaní. Když najednou se ozvalo „Hú, Hú“. Zajíček se moc bál a schumlal se do klubíčka a přemýšlel. Co to mohlo vydávat takové zvuky? Celou noc nespál, a když se slunce vyhouplo na oblohu, rozhodl se vydat do lesa a pátrat po tom, kdo vydává ty zvuky. Šel, šel a potkal srnku. „Nevíš náhodou, kdo včera večer vydával ty zvuky?“ „Nevím,“ odpověděla srnka, „ale vím, kdo by to mohl vědět. Zajdi za medvědem.“ Tak zajíček poděkoval a šel dál. Přišel k noře medvěda a snaží se ho probudit. „Vstávej, medvěde! Vstávej!“ Medvěd se probudí. „Co otravuješ?“ „Chtěl bych se tě jenom zeptat, jestli nevíš, kdo včera vydával takové zvláštní zvuky?“ „Ale vím. To byl přece sýček.“ „Aha, tak sýček povídáš, tak to se mi ulevilo.“ Večer v tu samou dobu šel spát, ale už se nebál, už věděl, kdo dělá ty zvuky. Zachumlal se do peřin a usnul. Konec.

Autor: Jana Záleská, 6. A

Za devatero horami

Za devatero horami a devatero řekami, v městečku zvaném Mystic Falls žila tajemná a velice odvážná dívka jménem Carol. Mystic Falls bylo začarované město, žili zde tajuplní a nadpřirození lidé. Čarodějky, upíři, vlkodlaci, hybridy, víly a démoni. Carol měla s jedním z démonů problémy už od malička.

Přes den se nic nedělo, ale v noci ano, takové věci jakoby dům byl zakletý. Carol zajímalo, co se v jejím domě, když spí děje, a tak rozmístila ve své ložnici kamery. Noc nastala. Carol usínala ve své ložnici a v tom se ozvala rána. A za chvíli se ozvala další. Rozhodla se, že se půjde podívat, co se děje, ale všechno utichlo. Za pár minut usnula. K ránu ji probudily kroky po schodech a stíny démona. Svě oči ještě ani pořádně neotevřela a najednou se zapla televize. Carol se velice lekla. Ležela na své posteli, když v tom ji démon do ucha zašeptal: „Carol, jsi má!“ Uchopil ji za nohu a táhl, až do dalšího pokoje. Bylo ticho ...

Carol se objevila ve dveřích své ložnice. Měla zakrvácené břicho. Šla směrem ke kameře. Svalila se na zem. Ležela na zemi. Kolem bylo mnoho krve. Démon do ní vstoupil. V tu chvíli se břicho zahojilo. Zvedla se a utekla. Nikdo neví kam. Od té doby Carol už nikdo, nikdy neviděl.

Autor: Barbora Žembová, 6. A

Hudba

Je několik věcí, bez kterých si dnešní člověk nedokáže představit život – internet, mobil, peníze a HUDBA. Už na první pohled vidíte, že hudba k těm ostatním nepatří. Všechny ty věci nám zajišťují hmotné uspokojení, ale hudba promlouvá k duši. Probouzí naše emoce a může se stát i nástrojem k dorozumívání se s ostatními lidmi.

Autor: Radomír Hrabovský, 8. B

Šnečku, vyprávěj

Udalo se to, když jsem byl ještě malý šneček. Bylo jaro. Naše rodina bydlela v keříku na okrasném záhoně v zahradě. Každý den jsem se díval na kvetoucí přírodu plnou zpěvu, vůně a radosti. Jednou jsem se zaposlouchal do rozmluvy, do hádky Macešky a Pampelišky. A jak mi došlo, hádaly se o to, která je hezčí.

Maceška: „Háha, háha já jsem krásná modrá a moje družky mají daleko různobarevnější květy, ale ty tvoje? Vaše jsou jenom obyčejné žluté!“

Pampeliška: „My máme stejnokroj. A proto si nás nikdy nikdo nesplete!“

Maceška: „Ale prosím tě! My jsme okrasné květiny a lidé nás mají rádi. A vy? Jste jenom plevel!“

Pampeliška: „Nejsme jenom plevel. Vůbec nejsme žádný plevel! Nás si lidé váží, jsme prospěšné. Z našich květů se dělá léčivý čaj a med. A chutnáme mnoha zvířátkům. Také se nám říká smetánka lékařská. Proto jsme užitečné.“

V tom se zatáhla obloha a přišel velký černý mrak. Začalo hustě pršet a oblohu křižovaly blesky. Prudký vítr přitáhl Macešku k zemi a těžké kapky deště ji přibily k půdě. A co naše pampeliška? Zatáhla svůj žlutý květ a ulehla do mokré trávy. Obou květinek mi bylo líto, pyšné Macešky i skromné Pampelišky.

Co s nimi bude?

Druhý den jsem viděl na místě pampelišky něco zcela jiného. Listy byly stejné, ale ten květ. Co se s ním stalo. Bílý kulatý obláček na konci stonku. Najednou zafoukal jarní větříček a obláček se rozpadl na drobné vločky, které se rozletěly do světla a k zemi spadly jako malé padáčky.

A co se stalo s Maceškou? Na to se zeptám svých rodičů.

Autor: Michaela Jarolímová, 6. B, ilustrace: Lenka Kellerová, 8. A

Příběh Laura

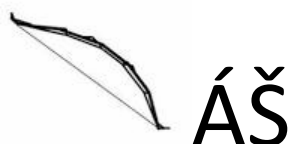
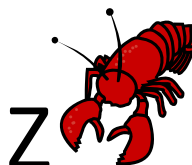
Čtrnáctiletá dívka jménem Laura, jednoho dne, když se strašně nudila, brouzdala jen tak po internetu. Zahlédla tam seznamku. Řekla si, že by to mohla zkusit jen tak pro zábavu, a proto se zaregistrovala. Nahrála tam pár svých fotek a napsala pár informací o sobě. Když tohle všechno udělala, nevěděla co dál. Začala si tam různě prohlížet profily lidí, ale najednou zjistila, že je tam hlavně plno starších lidí. Rozhodla se, že to zase odstraní, ale v tom okamžiku ji tam napsal nějaký kluk. Najela si na jeho profil, podívala se na fotky a moc se jí zalíbil. V popisku měl napsané, že mu je patnáct, tak Laura ani nezaváhala. Začali si psát a on jí psal tak krásná slovíčka, že z toho byla mimo. Asi čtrnáct dní to trvalo, co si dennodenně psali a Laura byla šťastná, myslela si totiž, že našla toho pravého. On se s ní chtěl sejít a na to ona samozřejmě hned kývla. Napsal jí, že se sejdou zítra v 15 hodin na ranči u Ediho, což je ranč, kde je restaurace, zvířata, všude kolem les. Druhý den, když se měli sejít, se Laura neskutečně těšila a ve škole nemyslela na nic jiného. Přišla domů, pěkně se oblékla, nalíčila a vyrazila na místo setkání. Přišla tam a byl tam nějaký starší muž, který mohl mít tak 35-40 let. Posunula se od něho trochu dál a čekala. Muž přišel za ní a řekl jí, že je to ten kluk ze seznamky. Ona mu na to řekla, že si ji asi s někým spletl, že je to omyl. „Nespletl Laurinko, pojď, půjdeme se projít,“ dodal muž. Ona byla vystrašená a začala utíkat, on hned běžel za ní. Běžela lesem a zakopla. Muž ji už doháněl, ale Laura se stihla rychle zvednout a utíkat pryč od něj. Uviděla obrovský keř, a říkala si, že by ji tam snad nenašel. Ukryla se tam a on kousek od ní začal rvát: „Kde jsi?! Okamžitě se vrať ke mně!“ Ona začala plakat, moc se ho bála. Když to muž vzdal a Laura se ujistila, že tam už určitě není, tak běžela rychle domů. Doma s brekem přiběhla k mamince a všechno jí řekla. S maminkou šly na policii a pak už se Laura trochu uklidnila. Po dlouhém pátrání muže za pár týdnů policie našla. Mezi tím stihl znásilnit

5 bezbranných dívek. Šel do vězení na doživotí. Když se tohle Laura dozvěděla, byla moc ráda, že nebyla jednou z těch dívek, a že mu stihla uniknout. Od té doby si dává Laura veliký pozor a nezačíná si s takovými věcmi.

Rébusy

Najdeš v rébusech schovaná slova?

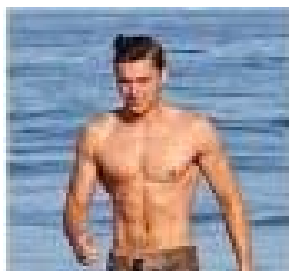

INEC

VÁ

E

EC

BIE

Č

ÁCT

LINKA, UČI

Autoři: Společná práce žáků 5. a 8. třídy

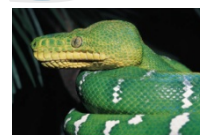
Řešení: sedmikráska, zrak, osud, Lukáš, prosinec, Vánoce, chlapec, čtrnáct, Jůlinka a učitelka

Rébusy

un

Ko

ice

andule

oviště, Lito

I

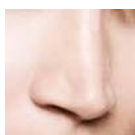
věd

etoplán

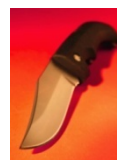
lenka

orožec

ina

ky

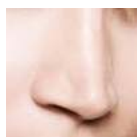

eta

Ko

E

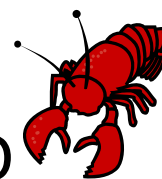

ál

Papou

D

So

celona

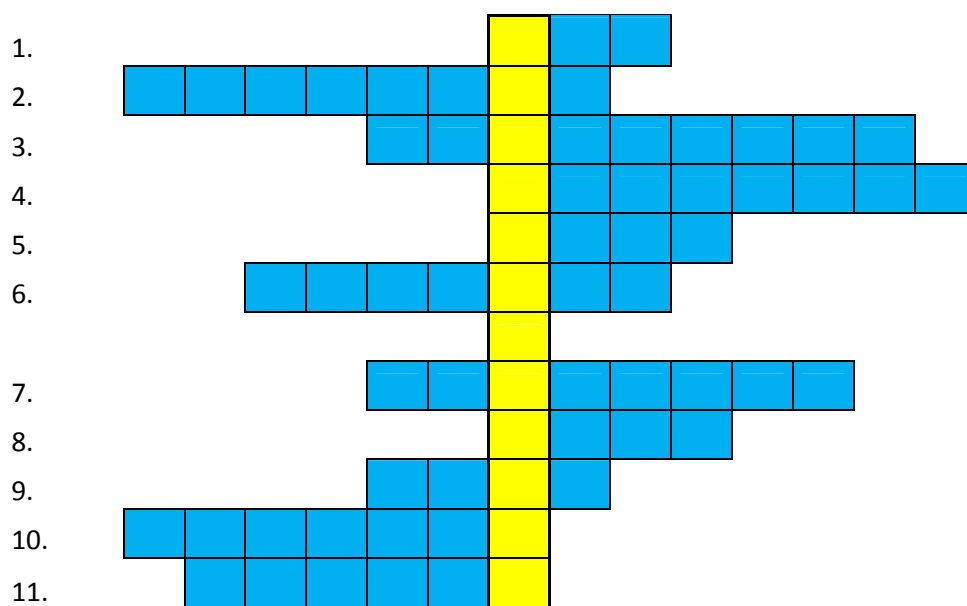

telka

Autoři: společná práce žáků 5. a 8. třídy

Řešení: okoun, kokos, hadice, levandule, stanoviště, Litomyšl, medvěd, raketoplán, myšlenka, nosorožec, květina, nůžky, kreveta, kopec, Eliška, nosál, papoušek, drak, sobota, Barcelona, učitelka

Křížovka Divokých kmenů - počítačová hra

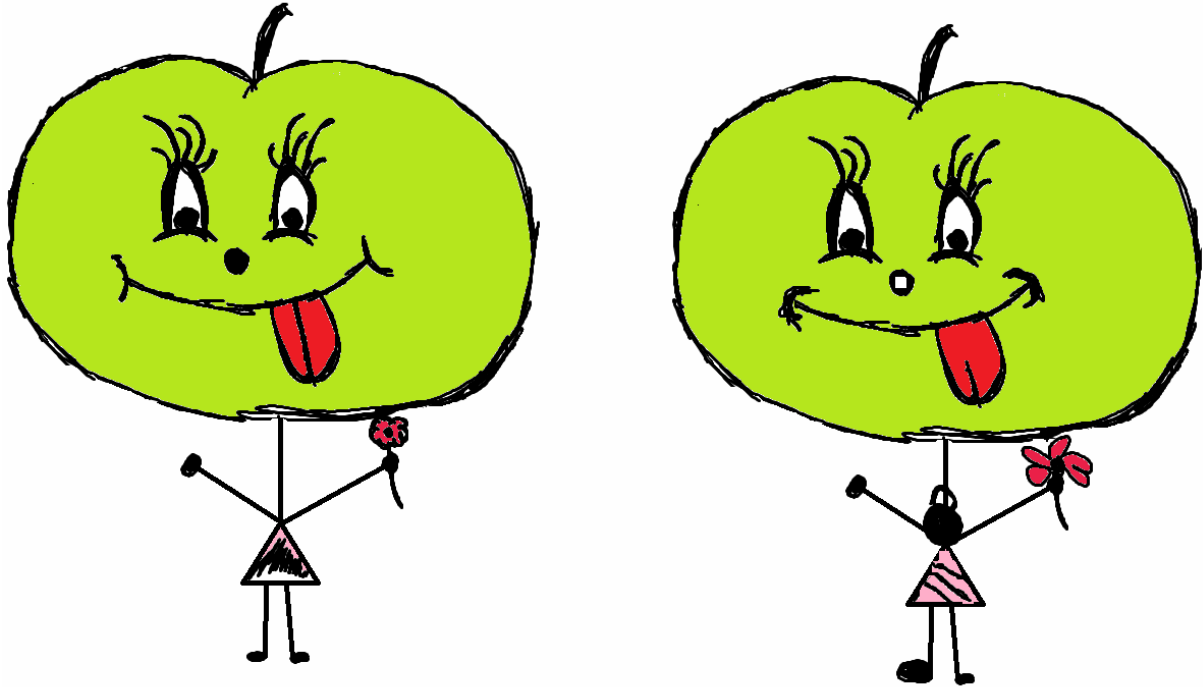
1. Doplň název budovy: Železný...
2. Jednotka, kterou lze dobývat jiné vesnice.
3. Jezdci na koních se jinak nazývají lehká a těžká...
4. Místo, kde přichází hlášení o útoku či nové ocenění.
5. Jak se v této hře nazývá aliance několika hráčů?
6. V jaké záložce najdu seznam mých přátel? *(velice jednoduché)*
7. Jaká je nejlepší jednotka v útoku a dobrá proti kopiníkům?
8. Náhled světa, kde vidíš i ostatní vesnice.
9. Jednotka, která při útoku zjistí stav vesnice.
10. Jednotka, kterou se lze vyzbrojit ve zbrojnici v soše.
11. Jak se nazývá záložka, kde najdu texty napsané jiným hráčem či Dk týmem?

Divoké kmeny je má oblíbená počítačová hra, kde jde o stavění vesnic a budování impéria z dobytých vesnic. Je možné se stát členem aliance hráčů zvaný kmen apod.

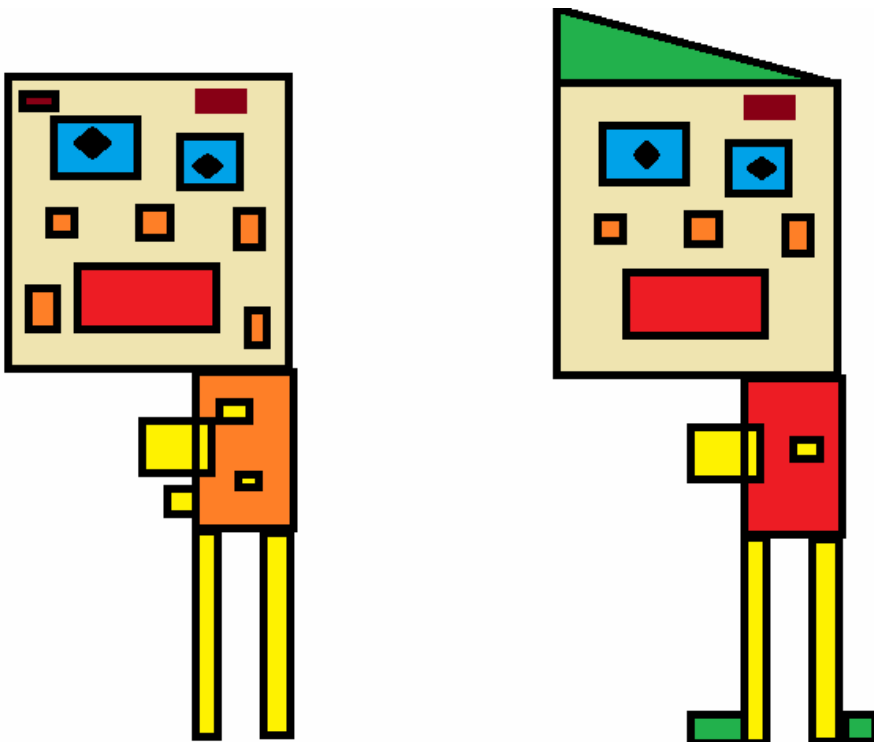
Autor: Vojtěch Adámek, 8. A

Najdi 8 rozdílů

Autor: Markéta Červeňová, 8. B

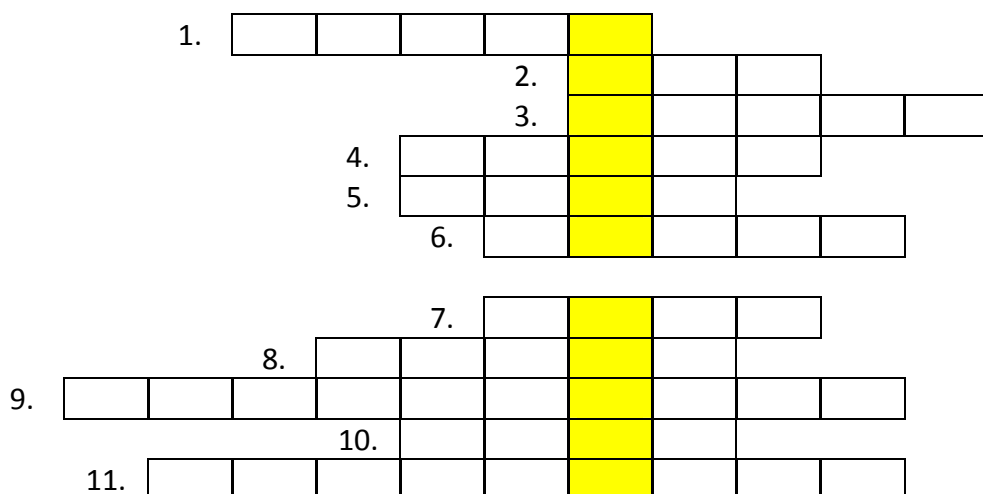

Najdi 10 rozdílů

Autor: Jan Nový, 8. B

Křížovka o ping pongu

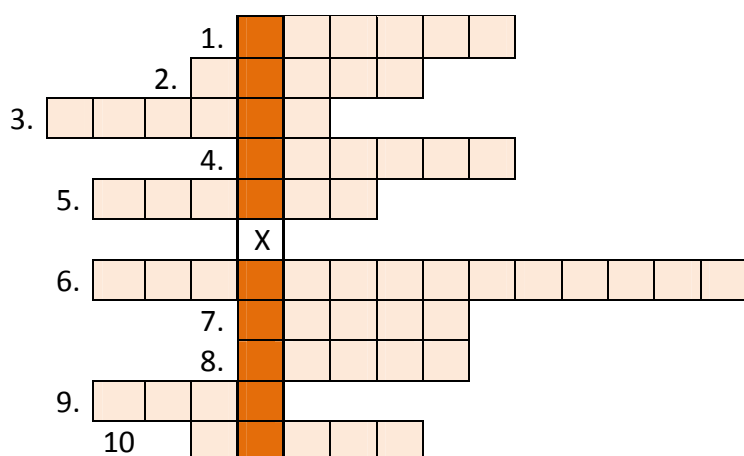

Autor: Martin Špavelko, 8. B

1. Dobří hráči jezdí na ..... (utkáni jinak).
2. Hráči, kteří hrají společně, se nazývají -
3. Při doteku míčku se stolem přichází ..... míčku.
4. Na hraní stolního tenisu je nutná -
5. Když hráč vyhraje turnaj, dostane -

6. Na stole je napnutá -
7. Nábytek, na kterém se hraje ping pong.
8. Při hraní se hraje s věcí, která je kulatá.
9. Rotace se dosáhne při -
10. Rotaci se jinak říká -
11. Každý se snaží dosáhnout –

Koní křížovka

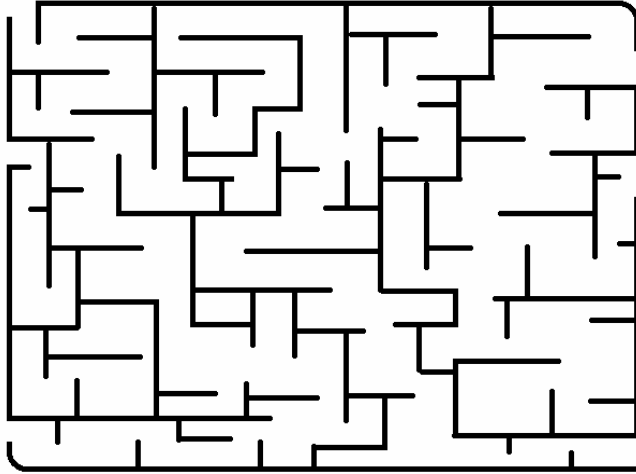
9. Dvoudobý chod koně.

10. Předmět, který se dává na koně, aby se na něm sedělo pohodlněji, a aby ses na něm lépe udržel.

1. Koňská disciplína, kde kůň s jezdcem skáču přes překážky.
2. Vykastrovaný hřebec.
3. Gymnastika na koni.
4. Čím kůň dýchá?
5. Koňský závod.
6. Kůň, který vyhrál tento rok Velkou Pardubickou.
7. Řemeny, kterými se ovládá kůň
8. Americká soutěž, kde se lidé snaží udržet se co nejdéle na divokém mustangovi.

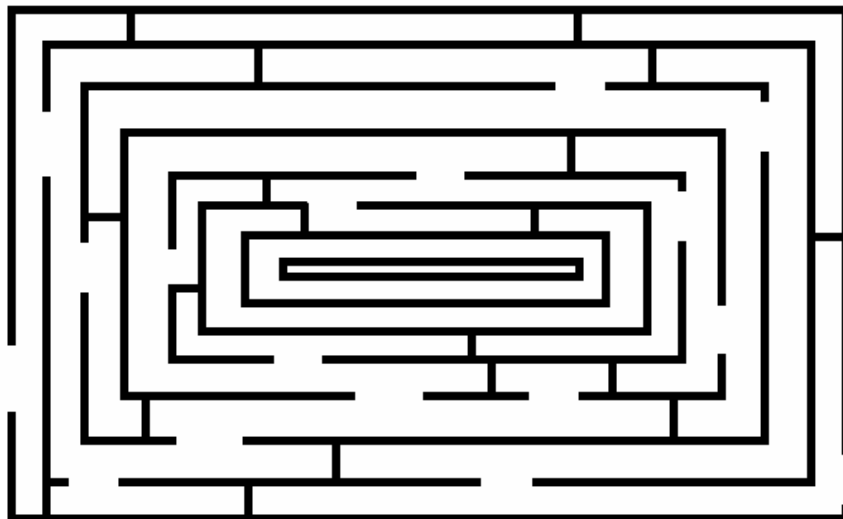
Autorka: Kateřina Tempírová, 8. B

Bludiště

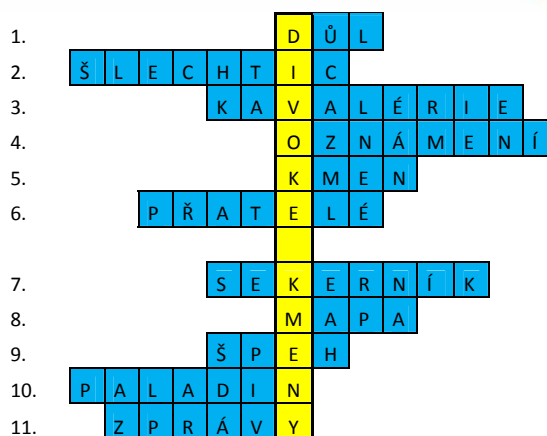
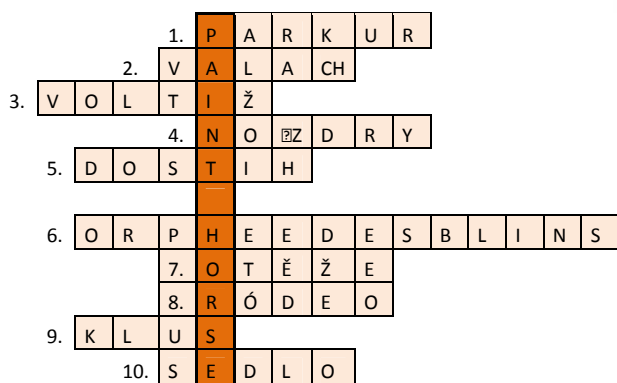
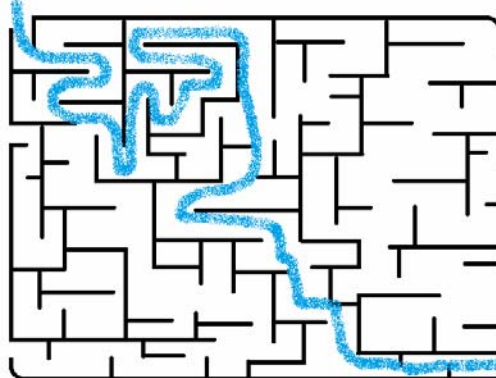
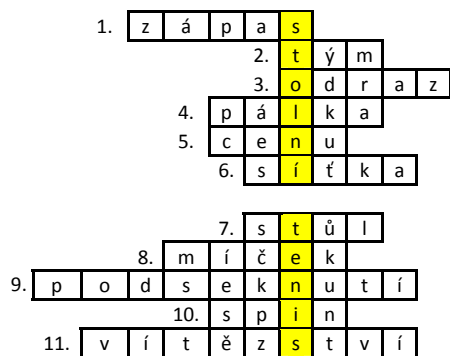
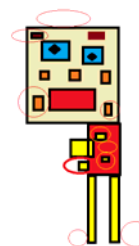
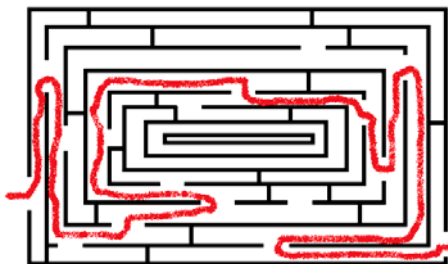
Autorka: Tereza Girgašová, 8. B

Bludiště

Autorka: Karolína Matušinská, 8. B

ŘEŠENÍ

Členové redakce:

Žáci 8. A a B.

Vedoucí redaktorka:

Mgr. Lucie Křiváková

Příspěvky posílejte na e-mail: belasek.belasek@seznam.cz

Časopis obsahuje tvorbu a příspěvky žáků a učitelů, které vyjadřují jejich názory. Tyto názory se nemusí shodovat s postoji redakce. Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky zkrátit a drobně upravit.